

forstaa, at der ganske særlig fra deres Side, hvor man tror, at Loven vil have mest Betydning, kan rejses saadanne Indvendinger, som jeg har hørt af den sidste ærede Taler, at han endogsaa ikke kan være med til at stemme for denne Lovs videre Fremme. Jeg ser i Loven et Fremskridt og et meget stort Fremskridt, et Fremskridt af større Betydning, end det maasse i første Øjeblik ser ud, og jeg hilser det med Glæde, fordi det bygger paa noget, som vi ere kendte med, og det kan ikke affikere, at vi kunne komme til at gaa videre ad samme Vej, netop ad den Vej, som den højtærede Indenrigsminister anviste, med Hensyn til en Forsørgelse, hvortil Selvhjælp skulde ydes. Og naar det ærede Medlem udtalte, at han ikke kunde tænke sig, at Arbejderne kunne yde noget Bidrag til Forsørgelse, saa forstaaer jeg ikke, hvad han mente med Arbejderne. Man skulde dog tænke sig, at Arbejderne ogsaa ere andre end dem, som ere saaledes stillede, at de kun have fra Haanden i Munden. Vi have dog heldigvis Eksempler paa Arbejdere, der kunne sørge for deres Alderdom under de nuværende Forhold, og der er mange Arbejdere, som gøre prisværdige Bestræbelser og gøre, hvad de formaa; men jeg kan ikke forstaa, at det ærede Medlem siger: jeg kan ikke stemme for denne Lov, fordi det er en Fattiglov, der tager Sigte paa noget helt andet end det i Grunden er. Jeg kunde forstaa hans Stemmeafgivning af den Grund, at han mente, at den vilde blive brugt mod Socialdemokratiet, idet han fremhævede, at der maasse kunde være Fare for, at den kunde blive benyttet paa en saadan Maade. Det har ingen i Grunden Ret til at sige. Jeg kunde finde det berettiget — fra det ærede Medlems Synspunkt — om man kunde tænke sig Loven brugt paa den Maade, at den tog Grunden bort fra Socialdemokraternes Fodder, saa at det, som de have stræbt og virket for, det, som de have opstillet som et af deres Formaal, at sikre den gamle udslidte Arbejder, at det Maal i Grunden tilnærmelsesvis var naaet derved, og at derved det aller vigtigste af det, de arbejdede for, kunde opnaas her. Det er at stille Idealiser op, som det er forkeholdt Fremtiden at naa og ikke Nutiden, og som de maasse i en lang Fremtid ikke ville komme til at høste Frugt af. Det kan jo se meget godt ud; men jeg tror dog, at de fleste Arbejdere, som se ædrueligt paa Forholdene, ville være taknemlige for dette Forslags Fremkomst her og være glade ved den Dag, det træder ud i Livet. Det er tydeligt at høre af den ærede sidste Talers Udtalelser, at han aldrig har været Medlem af en kommunal Fattigvæ-

sirelse. at han aldrig har været stillet paa det Punkt, at han gerne vilde hjælpe dem, som ere trængende, der arbejde for at holde sig fra Fattigvæsenet, paa nogen anden Maade end den, som det offentlige Fattigvæsen hidtil har kunnet hjælpe paa, og man kan sige, selv med de bedste Forudsætninger var i Stand til at kunne hjælpe paa. Han har ikke været sat i den Nødvendighed at maatte stelne mellem værdige og, om jeg saa maa sige, uværdige fattige, som det blev sagt før. Er der noget, som der er blevet talt om, og som i vor Tid kan siges at være et brændende Spørgsmaal, saa er det det: Hvorledes skal man gøre det godt for den gamle trængende Arbejder med Hensyn til at opnaa Alderdomsforsørgelse, saaledes at den ikke er nedværdigende for ham, saaledes at han har Visshed for, at naar han ikke kan arbejde længer, faar han den. Dertil vil jeg sige, at i det foreliggende Forslag er der netop stelnat saaledes, at jeg tror, at alene den Beroligelse, der ved dette Forslag vil komme ud blandt Arbejderne, den Visshed for, at naar de ikke kunne arbejde længer, saa de den Hjælp, som er nødvendig til at underholde dem selv og deres kære, alene den Beroligelse vil have stor Betydning, og jeg tror, at den vil blive fortolket ganske anderledes, end det ærede Medlem troede, at Paragrafferne i Fattigloven og Alderdomsforsørgelsesloven vilde blive akkurat ensfortolkede med Hensyn til, hvad der forstaaes ved, hvad der var nødvendigt. Alene det, at der kommer et Statsulskud til, vil gøre meget til, at Kommunerne ikke behøve — som man kan sige, de gøre af Nødvendighed — at indskrænke Hjælpen til det mindst mulige, tværtimod, jeg tror, at de ville strække sig saa vidt som muligt, og i den Henseende ser jeg ogsaa en Betryggelse i, hvad det ærede Medlem fra 10de Kredts (Th. Nielsen) udtalte, at den fattige og de, som søge Alderdomsforsørgelse, ikke behøve at finde sig i Kommunalbestyrelsernes Afgørelse, men kunne gaa til Amtmanden. Jeg har fra en mangeaarig Erfaring i Fattigsager Vidnesbyrd om, at Amtmændene i Reglen altid staa paa den fattiges Parti. Det kan man godt forudsætte, at de ogsaa fremtidig ville gøre, og at den Lov vilde faa en saadan Udstrækning, at man maatte være bange for, at den, som det blev sagt af et æret Medlem, skulde blive en ren socialistisk Lov, og at al Velgørenhed vilde falde bort, tror jeg ikke, tværtimod, jeg tror, at Velgørenheden vilde blive udbillet i en endnu højere Grad end tidligere, idet alle af bedste Evne vilde bidrage til at holde de vedkommende borte fra Fattigvæsenet, for at